

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Venatio Sacra. Sive Puer Amissus

Cabilliau, Baudouin

Lovany, 1642

Elegia Nona.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70011)

Et densis lacrymis dolor hæc inscribit arenis :
 Abramis Abramiden deseret ergo suum !
 Deserat: ista parum duræ sed noxa parenti est ;
 Insuper & diro deuouet exitio.
 Nec minus infausti patris in caput execrandum
 Gnate uoues sæuis omina fœta minis.
 En, quò patris honos æquus quem debet alumnus !
 En quò iam pieras, & tua Gnate fides !
 Ipse Thyestæis patris ut caput impie diris
 Defigas, meruit, fit pius iste furor.

ELEGIA NONA.

1. *Canis abeuntem Agarem amans sedatur.*
2. *Agar id Abrahe opprobrat.*
3. *Blanditur Ismaëli humi decumbenti canis.*
4. *Iude Agar arguendi Abrahami ansam arripit.*

Digreditur tandem mœstis nurus anxia tectis :
 Vis fuit : & Gnatus par terit exsul iter.
 Ut fit ; ubi lento limen pede suppressit Agar ;
 Transsilit ima leui limina calce canis.
 Adsequitur que pari quadrupes comes agmine fientem,
 Cui pauitæ tremulis crispula cauda modis.
 Adsaltatue stolam, dextramque præhensat cuncti,
 Nescio quid rictu visus hiantæ loqui.
 Gestus amans pro voce fuit : gannitus, amorem
 Quem licet, & vibrans cauda dat arte loqui.
 Tunc sic Abramios Agar increpat ipsa furores.
 (Sic vocat imperium iusta quod ira dedit :)
 Ferrea, cor illo sub pectore duruit, incus,
 Quod tener è Gnato frangere nescit amor,
 Quis sua crudeli rescindat viscera iussu ;
 Viscera funestis dilanianda feris ?

Affectus sic ergo suos ah! deuouet vrsis?
 Mitior est isto pardus, & vrsa viro.
 Pardalis ecqua suum pardi discerpat alumnum?
 Et leo quem genuit, ecqua leæna premit?
 Dulcius an quicquam (testis canis ipse) puello?
 Et tamen hunc armis opprimit ipse parens.
 Nec sufferre quidem potis est sibi lumina Gnati
 Obuia; ceu Gnato Gorgonis ora forent.
 Dirigit fateor iam cor, cos dura parenti.
 Dat Sara Gorgoneo diriguisse gelu.
 Sic fremit, vt tandem post tædia longa viarum
 Herbolâ sedeat lugubris exsul humo.
 Tum pius ægra canis prælambit ad ora puellum,
 Adnumeratque vdis oscula mille genis.
 Et trepidat circum, fugitatque, reditque viatim:
 Gannit, & vt rursus gannijt, ambit herum.
 Nec modus est: dubites plausum, planctumne vocares:
 Sed potius planctum mœsta lycisca dedit.
 Censeres pueri crudos sensisse dolores:
 Vsq; adeo blandis erudit ora modis.
 Omnis & in tenero sic hæret cura puello:
 Sic graue matris onus, sic miseratur iter.
 Sic lippos oculos tristes distillat in imbres.
 In canem sic crescit, matre dolente, doler.
 Cernis vt in pupo placidis adridet ocellis?
 Adlambitque auris pallida labra labris?
 Demulcetque inhians molli scabra pectora lingua,
 Pectora Caucasæa frigidiora niue?
 Vt cor perne suum gelidos transfundit in artus?
 Adspiratque animam lactea in ora suam?
 Inde pio duos miseratus amore dolores,
 Quod potuit, puero decubat ante pedes:
 Semianimique iacet par mortis irago puello:
 Et certè puero vult moriente mori.
 Nec lacrymis (lacrymæ frangant adamanta) parentem
 Flectit, hians atro qui perit ore puer.
 Illi dura silex, illi stat pectore ferrum,
 Cor cui non gnati mors mouet ipsa sui.

Illa piam certè sors mouit acerba Lyciscam
 Mollior ah ! duto patre Lycisca, sapit,
 Sic leuior pluuià, Zephyriq̃ue fugacibus alis,
 Auolat infido gratia prima toro ?
 O cœlum ! ô tellus ! ô conscia Numina duri
 Pectoris ? ah ! tantum sustinuere nefas ?
 Sustinuere. puer sed enim non sustinet exsul.
 Occidet infelix hinc puer, inde parens.
 Coniugis ista fides, pietasq̃ue suprema parentis
 Vt duo cum pereant, non iuuet vnus Amor ?

AD LECTOREM.

I Gnoscat Lector si plusculum ; quam fortasse cui-
 piam videatur, in cane luserim. Quis enim tam
 durus & tetricus sit Cato, qui non admittat aliquod
 dolori solatium, cenamcœnum à viâ diuerticulum, in
 tam longinquo & arumnoso exsilio ? & è canis ge-
 stientis, seu potius dolentis blanditijs nonnullam ani-
 mo haurire voluptatem detrectet, modo scite norit
 heræ suæ adulari ? quod an probe, secusne agat, ege-
 ritue ; viderint alij. Interim manum de tabulâ tollo,
 in quâ mihi piæctus canis plus satis procurrit exemplo
 Vlyssæi canis apud Homerum ; vt taceam Tobia re-
 duci canis præ gaudio gestientis blanditias Sacrorum
 auctoritate librorum referri dignas.